

(Вечерње новости, 15.5.2010)

Драги брате Евро,

Ево смо се, коначно, скупили у довољном броју да можемо да Те поздравимо како то доликује, а с обзиром на то да си Ти једна светска валута, а ми гомила не баш вредних динарских кованица и новчаница са Балкана. Дуго смо се, брате наш европски, мучили под оковима двоцифрности, али ми Теби, већ од данас, са поносом поручујемо: нас сада коначно има у троцифреном броју! Још увек, додуше, грађанин наше економије може у мењачници да добије – за Тебе једног – нешто мање од нас 100, али и та ће психолошка граница бити веома брзо прекорачена, па ће сва три наша курса – продајни, средњи и куповни – бити надаље, обједињено и заувек овенчано новом димензијом наше монетарне вредности.

Ми знамо, брате Евро, да ћеш Ти знати да вреднујеш и цениш наш напор да достигнемо адекватну тржишну цену за поменутог једног Тебе. То нас тим више радује јер овде у Србији тог поштовања нисмо добили – ама ни од кога. А оноликим динарским дужницима смо учинили да се смањи реална вредност њихових дуговања, бројним шпекулантима смо омогућили да остваре профите на курсним разликама, многим банкарима смо донели огромне бонусе својом нестабилношћу... И нико да нам честита прелазак преко тако дуго очекиване психолошке баријере, нико да нам прослави курсни, такорећи, јубилеј. И после кажу да не треба нас динаре да ухвати депреси(јаци)ја. Добро нисмо на 200 отишли, како се овде опходе према нама.

Драги наш евроинтеграцијски узору, знај да ми нећемо стати овде где смо сада. Чекају нас нови изазови, спрам којих имамо сасвим оправдане курсне амбиције. Држави недостаје пара за пропагандно повећање плата и пензија, тим пре што ни Телеком нема баш коме за велике паре да се прода. Међународни монетарни фонд, с друге стране, неће дозволити да се из обећаних кредита финансира даље одржавање овакве привреде, у којој скоро непостојећа индустрија, изумирућа пољопривреда и све тање гастарбајтерске дознаке – издржавају државну администрацију, пензионере, увознике, трговце, кладионичаре и банкарне. Овде се, такође, очекује и повећање бројних пореза и акциза, те последично смањење потрошње, што опет доводи до још последичнијег смањења државних прихода. И на крају, сваким даном ће све живо бити само скупље: оно мало оних, који још увек имају нешто да продају, схватиће да је све мање оних који

могу да купују – те ће се хистерично хрлити у обезбеђивање профита, а док још и то мало купаца има пара. Том логиком стигосмо дотле да је једини начин да се евидентни будући економски колапс макар мало одложи – штампање још нас динара. Те ако се питаш зашто овде нисмо прешли на Тебе као једину валуту, ето Ти и одговора: немамо погоне за Твоју производњу у довољним количинама. А баш би нам били потребни.

Море, 'ајд да пустимо како је нама него, кад смо већ код тог штампања, да не заборавимо да Те питамо, како си нам Ти? Како Твоје нарушено валутно здравље, како Твој силазни курс? Колико ми, из ове наше провинције, можемо да схватимо, само што није почео Твој брзи и незаустављиви опоравак, а који се, кажу, базира на заштитном пакету од 720 милијарди Тебе за одбрану исто Тебе. Надамо се, с обзиром на то да смо за тог Тебе ми ипак некако везани, да тих 720 милијарди неће настати на исти начин као што је настао пакет од прво 700, а потом још 1.000 милијарди долара помоћи посрнулој америчкој валути, која нема покриће за своје штампање деценијама, и коју живом чини једино кинеска куповина америчких хартија од вредности. Такође се надамо да твој пад у односу на долар, а који од децембра до сада износи 18,15%, није последица схватања да је већи проблем када се презадужи једна Грчка иза које је гарант сигурно Брисел, него кад пропадну скоро све америчке банке и осигуравајућа друштва, иза којих је гарант можда Пекинг. И понајвише се надамо да ће, пошто се помогне долару и еврџу, и за нас динаре остати нека цркавица да се и нас мало подржи. Није да ми не волимо да се штампамо и множимо, али опет, волели бисмо да задржимо какву-такву вредност, кад већ постојимо и кад већ досад преживесмо онолике инфлације, девалвације и монетарне реформе.

Драги наш бриселски пријатељу и монетарни симболу уједињене Европе – у коју тежимо ући упркос свежем изласку из разједињене Југославије – као данас памтимо 6. децембар 2000 године, дан последње званичне девалвације, када се за тридесет нас могла купити једна немачка марка. Такође, живо се сећамо оног 1. марта 2002 године, када си Ти и званично постао једино законско средство плаћања у земљама Европске монетарне уније, јер си тада вредео 60 динара, 40 посто мање него сада, односно ми смо од тада изгубили 66,66% сопствене вредности. Тако ће у нашу колективну меморију и сутрашњи дан, понедељак, 17. мај 2010 године, ући као датум кога треба славити, упамтити и ставити у историју, на заслужено место. Да се никад не заборави, колико год то радо желели да учинимо..

Вољена наша европска валута, брате наш Евро, данас не раде мењачнице, па нас нећеш одмах видети у овом новом, троцифреном руху, спремне да се сви ми дамо – за Тебе једнога. Али стрпи се још мало, па ћемо се сутра дружити на курсној листи, боље и лепше него икада до сада. До тог тренутка, до нашег сусрета, прими наше неизмерно обожавање и жељу за што скорији опоравак на светским берзама.

Брате наш евро...

Пише: Воја Жанетић
понедељак, 17 мај 2010 13:06

До девалвације (било чије) Твоји, с љубављу и поштовањем

100 српских динара